

BESZÉLGÉST DERZSI PÁLMA LONDONBAN ÉLŐ GYÁRTÁSVEZETŐVEL

Egyedül szerencsét próbálni a nagyvilágban

FOTÓ: STEPHANIE BRADSHAW

Itthon elvégzett két egyetemet, aztán úgy döntött, Londonban folytatja. Derzsi Pálma tipikus mai fiatal: okos, türelmetlen, sokoldalúan képzett, és nagyot tud álmodni. Minden adottsága megvan ahhoz, hogy sikeres legyen.

→ **NÁNÓ CSABA**

Tájépítészetre jártál, majd elvégezted a teatrológiát is. A két egyetem nem volt megterhelő, hiszen teljesen különböző szakmákról beszélünk?

Gyakori eset, hogy elindulunk egy úton, azután pedig teljesen máshol kötünk ki. Beiratkoztam a tájépítészetre, mert mérnök szerettem volna lenni, mint a szüleim, de közben tervezni, rajzolni akartam. Mivel a szak csak román nyelven volt, szerettem volna magyar nyelvű egyetemi oktatásban is részt venni. A teatrológiát választottam, mert mindig vonzott a színház, 8 évig színi csoportba jártam az iskola alatt. Tudtam, hogy a kettő kombinációja olyan szürreális, hogy valami biztos születni fog belőle, és így is lett. Megterhelő volt, de megérte.

A nagyváradi színházhoz kerültél. Milyen feladataid voltak? Mikor érezted úgy, hogy tovább kell lépned?

Azt mondtam magamban, hogy annak a világnak fogok először behódolni, amelyiktől hamarabb kapok munkát. És a nagyváradi Szigligeti Színház eldöntötte a sorsom. Először a bábszínház irodalmi titkára voltam, majd a színtársulatnál folytattam. Feladataim a rendszeres reklámozástól elnyúltak a rendezvény- és fesztiválszervezésig, ezen felül pedig ügyelő is voltam. Utóbbi volt a kedvencem. A szervezés és ügyelés az, ahol az említett szürreális helyzet hasznomra vált. Ugyanis értettem a színház indokait, de felhasználtam a mérnöki rendszerezést. Megtaláltam azt, amihez jobban értettem, mint másokhoz. Nem neve-

Miután Londonban befejezte a képzést, Derzsi Pálma jelenleg éppen első nagyjátékfilmjén dolgozik

zem hivatásnak, de mindenképp örömtelibb munkának, nagyobb elégedettségérzettel. Végül az döntött, hogy már nem voltam boldog, még többet akartam fejlődni és felmondtam.

Hogyan bukkantál rá az angliai képzésre, és mit szolt a környezeted, amikor bejelentetted, Londonban folytatod tanulmányaidat?

Gyártásvezető akartam lenni, sok éve a fejemben volt, de nem hittem, hogy ez valósággá tud válni. Kerestem, hol lehet ezt rendszeresen megtanulni és Anglia volt az egyetlen, ahol angol nyelven tanították. A National Film and Television Schoolt (NFTS) pedig nagy betűkkel reklámozták. Szüleimnek eladtam jó terméként sok ésszerűséget és még több gyermeki vágyat beleillesztve. Ismernek és tudják, ekkora lépést nem tennék meg anélkül, hogy azt jól átgondolnám. A környezetem pártolt. Mindenki, aki szeret és ismer, tudta: szükségem volt egy nagy lépésre.

Hol ragadt rád az angol?

Mikor hároméves voltam, apa felszerelte a tévéantennát és hirtelen rengeteg csatornát tudtunk nézni, de nekem csak kettőt volt szabad: Cartoon Network és Music Channel. Így rajzfilmen és zenén keresztül kezdett rám ragadni a

nyelv. Iskolában is tanultam, sok sorozatot és filmet néztem felirat nélkül. Nagyon szeretem az angol nyelvet. Most már néha angolul gondolkodom, amikor munka vagy itteni kapcsolatok monológjait játszom le a fejemben.

Mióta vonz a filmes szakma?

Régóta. Kolozsvári egyetemi éveim alatt két lakótársam filmes szakra járt, rajtuk keresztül filmes barátokra tettem szert, és néha volt alkalmam elmenni a forgató-sokra, párszor besegítettem. Dolgoztam is két rövidfilmben, amit Tudor Giurgiu, a TIFF főszervezője rendezett. Ott megismerkedtem a gyártásvezetővel, akinek élveztem a munkáját. Azután elmentem Filmtett-táborba, a gyártásvezető csoportba. Volt elég alkalom, hogy megfertőzzenek.

Mennyien voltak, és miben állt a felvételi vizsga?

Mai napig nem árulták el, hányan jelentkeztünk. Sok szakon nagy a túljelentkezés, gondolom a miénkén is az volt. Elküldték a jelentkezési lapot, ami tele volt számos kérdéssel. Le kellett írnom a folyamatát egy rendezvénynek, amit én szerveztem. Itt nagy hasznomra vált a színház. Ennek elküldése után egy hónappal behívtak egy 45 perces interjúra, amit teszt előzött meg. Az NFTS továbbképző iskola mesteri és diploma kurzusokkal, így elvárták, hogy már „élj” a jelentkezés előtt.

Vannak még kelet-európai hallgatói a szaknak? Hogyan tudtál beilleszkedni az ottani világba?

Kevesen, de vannak. Együtt végeztem egy budapesti hangmérnökkel, és volt egy bukaresti is. Ezen kívül zeneszerző vagy rendező szakos magyar és román diákok picit egyvelege, de kevés. Könnyű volt beilleszkedni, mert minden-

ki egy cipőben járt: eljött egyedül szerencsét próbálni. Anglia kultúrsokk volt számomra, mindemellett a sulisok nagy százaléka a világ több pontjáról érkezett. Rengeteg ideológiát kellett megértenem, de itt hamar megtanulsz nyitottnak lenni, nincs más esélyed, főleg a filmes szakmában.

Milyen volt az oktatás, ezzel milyen lehetőségek nyíltak előtted?

Az NFTS-nek gyakorlatközpontú politikája van. Az első hónapban felvázolták az alapokat, majd egyből „dolgoztunk”. Beledobtak a mélyvízbe, de közben nem felejtették el az elméletet sem, csak hogy az a film köré volt csoportosítva. Pár hónap után már egy 4 ezer fontos rövidfilmet kellett összehoznom. Minden filmnek volt egy költségvetése, amit az iskola adott a kezembe. Megbíztak bennünk, és ez mindig bátorító volt. Végre felnőttként kezeltek, nem úgy, mint a romániai oktatásban. Itt egészen más a felfogás. Vizsgáink nem voltak, hanem a vezető tanárok minden projekt végén felmérték a teljesítményt, ezt összeadva év végén az igazgató minősítést írt a papíromra, amit személyes felméréssel beszélgetés előzött meg. Az oktatás intenzív volt. 14 projekttel a listámon végeztem el az egyéves kurzust. A suliban minden munkakörnek megvan a saját szakja: a producortól kezdve különböző műfajú rendezőn keresztül, vágó, zeneszerző, minden volt, együtt készítettük a filmeket. A felszerelés, infrastruktúra elegendő ahhoz, hogy megtanuljunk a szakmát. Nagy lehetőségeket nyitott meg a képzés, rengeteg szakmabelivel ismerkedtem meg. Az email címlista, amivel onnan eljöttem, elég hosszú, és esélyt adott a munkakeresésre. Persze e kapcsolatokat nekem kell táplálnom. Természetesen sokat kell még tanulnom, de

azt önbizalommal mondhatom: tudom, mit kell tennem, csak a „kinti világ” hogyanjait kell elsajátítanom.

Hogyan lehet elhelyezkedni a szakmában? Milyen feladatokat látsz el egy film készítésében?

Sok ága van a munkának. Különböző szintek, amelyeken fel lehet lépdelni: asszisztens, koordinátor, gyártásvezető stb. Mindegyik az a múlt, mekkora a költségvetés és mennyi felelősséget mernek rád bízni. Könnyű is, meg nem is elhelyezkedni. Sok múlik a szerencsén és az ismerősökön. Dolgozhatsz például tévének, rövid- és nagyjátékfilmnek, dokumentumfilmnek. Kedvencem a dokumentumfilm, ott látom a jövőmet, de ez még természetesen változhat. Ezzel egyidőben reklámoknak dolgoznék, mert jól fizetnek. Gyártásvezetőként a producernek dolgozom, és elég hamar a projekt része vagyok. Felmérem és elkészítem a film költségvetését, majd felügyelem ennek elköltését. A stáb nagy részét megkeresem, szerződtetem. Sok a tárgyalás, alkudozás emberekkel és cégekkel, mert hát a pénz sosem elég. Egy többmilliósi filmnek sem. Én felelek a munkavédelemért, logisztikáért: ki hogyan jut el valahova, mit eszik, mit

→ **Könnyű volt beilleszkedni, mert mindenki egy cipőben járt: eljött egyedül szerencsét próbálni. Anglia kultúrsokk volt számomra, mindemellett a sulisok nagy százaléka a világ több pontjáról érkezett.**

hova teszünk, viszünk. Rengeteg kérdés, amelyre meg kell találnom a választ. Szerteágazó munka, sosem unalmas, és nagy felelősséggel jár, főleg amikor a költségvetés a kezeden van.

Jelenleg mivel foglalkozol?

Most fejezek be egy dokumentumfilmet, amit a BBC-n fognak vetíteni és a Nemzeti Galériában. Gauguinról, a híres művészről szól. Ezzel egyidőben elkezdtem dolgozni egy nagyjátékfilmen. Szerencsés voltam és a producerek esélyt adtak arra, hogy gyártásvezető legyek, ami nagy szó, így rettentően félek, tele vagyok kétegyekkel, de egyben boldog vagyok és izgatott. Kicsit feljebb lőttem, mint talán szokás, de türelmetlen vagyok, és gyorsabban akarok fejlődni, szinteket lépni. Majd elvállalok mennyire jó ötlet ez.

→ **Derzsi Pálma**

Nagyenyeden született 1988. április 4-én. A nagyváradi Ady Endre Líceumban érettségizett. 2007 és 2013 között tájépítészetet tanult Kolozsváron az agronómián, 2008-2011 között pedig színházművészetet. Londonban a National Film and Television School keretében gyártásvezetői képzést végzett 2018-ban. A Nagyváradi Szigligeti Színház munkatársa volt, dolgozott a nagyváradi Europrint Kiadónál is. Jelenleg szabadúszó gyártásvezető Londonban.

Erdélyi Napló

Megjelenik minden csütörtökön.
Kiadó: Príma Press Kft.
535600 Székelyudvarhely,
Bethlen Gábor u. 55.
tel.: 0266-218361
ISSN: 1223-1223

Felelősszerkesztő: Makkay József

Ügyvezető: Nemes László

Lapszerkesztők: Nánó Csaba, Somogyi Botond

Főmunkatársak: Borbély Zsolt Attila, Csermák Zoltán, Sütő Éva

Hetilapunk a Krónika és a Székelyhon napilapok csütörtöki lapszámában jelenik meg.

- Az (X)-szignóval ellátott szövegek fizetett reklámok, közlemények.
- A megjelent írások nem feltétlenül a szerkesztőség véleményét tükrözik!
- Szerkesztőségünk fenntartja a jogot, hogy a beérkezett levelek és másféle írások közléséről döntsön.
- Kéziratokat nem őrzünk meg, és nem küldünk vissza!

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

400027 Kolozsvár, Regele Ferdinand (volt Wesselényi) utca 37. szám, 14. lakrész
tel.: 0264-705205, 0264-705215
e-mail cím: office@erdelyinaplo.ro

Honlap: www.erdelyinaplo.ro
Hírdetésfelvétel és terjesztés a fenti címen hétköznap 8–16 óra között.